

Wiekent Leen...?

Van Lockdown tot lockdown!

1 Wiekent Leen...?

Goedemorgen...allemaal!!

Het is vandaag 30 januari 2021, een mooi moment om mijn columnisten-toetsenbord weer eens onder het corona stof vandaan te halen. Sterker nog, ik zit vol met energie om de rubriek met de bovenstaande titel "Wiekent Leen?" een nieuw leven in te blazen. Ik zal trachten om op mijn eigen wijze zaken te belichten, overgoten met ironie, cynisme, sarcasme....ik kan eigenlijk nooit zo goed kiezen. In de eerste plaats moeten jullie weten, dat ik dit echt puur voor mezelf doe. Schrijven is altijd een uitlaatklep voor me geweest, en ik heb er plezier aan en in. Als ik daarmee ook anderen een plezier doe, is dat hartstikke leuk en mooi meegenomen.

Is het dan nu een goed moment? Ik heb geen flauw idee, maar een hele lieve vriendin en ex-collega zei tegen me: "Ik geniet altijd van jouw verhalen, vooral die aan Youp gericht...". En dat schudde me weer wakker. Je moet gewoon doen wat je leuk vindt en wat in mijn geval, "rust geeft tussen de oren". Ik kan jullie vertellen dat ik in mijn verhalenbundel "Het rijk AL-Leen" zelfs ooit een verhaal over "NIKS" heb geschreven. Ik had een schrijversblok, maar ik voelde dat ik wat moest schrijven, voor mijn gemoedsrust. Ik begon te typen in het wilde weg, en een uur later rolde er een verhaal uit, wat ik tot de dag van vandaag nog steeds bestempel als één van mijn beste. Daar was ik apetrots op, en eigenlijk maakte me het niets uit wat anderen ervan vonden. Het vreemde wel is dat je zo'n verhaal wel publiceert, en toch benieuwd bent wat anderen ervan vinden. Dan schuilt er toch nog een ego in het beestje. Waardering daar draait het dan om, ja en wie wil dat nou niet?

En dat is een mooi bruggetje waar ik het dan even over wil hebben. Ik las vanochtend ergens in de digitale krant een bericht waar ik in deze duistere tijden dan oprecht blij van word. Sterker nog, na mijn vriendin was dit de tweede trigger die me besloot om de plumeau op te zoeken. Tussen alle berichten over corona, vaccins, reischoppers, mondkmaskers, quarantaine, DE avondklok....en alle aanverwante berichten waar ik dus echt MOE van in mijn hoofd ben, kwam ik dus het bericht van Annemarie tegen.

Annemarie was viraal gegaan met een bericht op Twitter. Zij bedankte haar buurman die een werkplek in een hotel voor haar betaalde, omdat hij een week aan het verbouwen was en zij zo haar tentamens rustig kon voorbereiden. Hij heeft het hetzelfde gedaan voor de buurman aan de andere kant! Uiteraard kon zij het heel erg waarderen en had ze, ondanks pogingen om wat anders te regelen, er dankbaar gebruik van gemaakt! Blijkbaar zijn heel veel mensen het met haar eens, aan alle reacties af te meten.

En ik heb dat gewoon af en toe nodig zo'n bericht. Prachtig toch? Ja dan zijn er natuurlijk altijd mensen die zeggen, ja kijk maar lekker de andere kant op, en negeer wat er allemaal gebeurt. Maar echt, hoe kan je negeren wat er allemaal gebeurt in de wereld??? Vanochtend nog blijft mijn leesbril bij de Appie, in de touwtjes van mijn mondkmasker hangen, terwijl ik hem wil afzetten. Hij klettert dus op de grond, en tegelijkertijd rijdt een dame er volle bak overheen bij de groentenafdeling. Ze verontschuldigde zich en zei dat ze hem niet gezien had door notabene haar f*cking mondkapje!!

Dus hoezo negeren??? Ik kan dus nu niet goed zien wat ik typ, ik heb een kar vol boodschappen, waarvan ik nu weet dat ik de helft niet nodig heb, en de dingen die ik nodig had zitten er niet in!!

Nee dat corona hangt me aardig de neus uit, of eigenlijk gleed het mijn neus af vandaag!

Ik beloof jullie dat ik elk "Wiekent" er een positief bericht in ga gooien, als is het alleen maar om mezelf hier aan de gang te houden.

Ik wil mijn vriendin en Annemarie bedanken dat ze me weer op het spoor hebben gezet.

Ik ga mijn uiterste best doen om het vol te houden, al is het nogmaals al-Leen voor mezelf.

Terugkijkend op dit stuk, kan het ermee door, niet briljant, maar gewoon meer een "opwarmertje".

Fijn weekend allemaal en tot de volgende "Wiekent"

Grt Leen

2 Wiekent Leen...? (nr.2)

Goedemorgen allemaal,

Vorige week heb ik de belofte gedaan om weer een wekelijkse column te produceren en dat voelde goed! Dat gevoel veranderde naarmate de week vorderde, want de druk nam toe, en er waren haast geen positieve berichten te vinden. Nou is er op de valreep toch nog wat positiefs langs gekomen, en ik ga kijken hoe ik dat in mijn verhaal kan verwerken.

Mijn week stond deze week in het teken van "opruimen". Sinds 2005 woon ik in mijn huidige huis, en sinds die tijd is zich "historie" op gaan bouwen. Nieuwe historie ging zich langzaam mengen met bestaande oude historie. Mijn huis heeft 3 verdiepingen en een zolder, 4 slaapkamers en ik woon samen met mijn zoon. In die 15 jaar had zich een aardige "historie" opgestapeld, en de slaapkamer van mijn dochter durfde ik al 1,5 jaar niet meer open te doen, uit angst dat de "grote stapel" zich gelijk een lawine zou gaan verplaatsen in een richting dat er geen "houwen meer aan" was. Daarnaast fungeerde de zolder op een zelfde manier. Als ik de vlizotrap van plan was los te trekken, ging ik altijd even een helm halen uit de schuur. Daar moest ik dan wel naar gaan zoeken, want ook mijn schuur puilt uit van opgebouwde historie.

Maar goed, sinds dat ik besloten heb om voorlopig in mijn huis te blijven wonen, ik was namelijk op zoek naar een appartement, heb ik tegelijkertijd ook maar de beslissing genomen om de boel op te knappen, en nieuwe meubels te gaan kopen. Dat betekent ruimte maken in huis en zoals net geschetst, die heb ik niet! Dus deze week ben ik begonnen om orde in de chaos te scheppen. Mijn zoon ging me daarbij helpen zei hij. Maar dat helpen verzande in het bekijken van elke doos met historie.....! Jullie begrijpen al, het sjouwwerk was niet zo aan mijn zoon besteed. Het aantal keren dat ik heb moeten horen: "Haha Pa!!! Moet je nou toch eens kijken!!", was bijna niet meer bij te houden. Met een zware doos in mijn handen moest ik dan langs de historie en mijn bladerende zoon laveren om toch nog een beetje schot te brengen in de opruimzaak.

Bij één van die dozen bleef mijn zoon toch wat langer bladeren. Het bleek de doos te zijn met mijn schoolspullen uit het schooljaar '78-'79. Een doos die bij de verhuizing van mijn ouders 10 jaar geleden, op mijn toch al volle zolder was terecht gekomen. Tussen al mijn schriften met overwegend stempels en plakkertjes van de Juf, kwam hij een aantal stencils tegen. Bij het zoveelste "Pa!! Wat is dit nou weer???" liep ik langs en zei tegen hem: "Ja, waar lijkt dat nou op??". Hij toonde me een aantal stencils met de veelzeggende titel: "Mijn moeder is een vrouw, mijn vader is een man". Jullie raden het misschien al, de stencils bevatten een soort workshop Sexuele voorlichting! Ik zal ze ter illustratie toevoegen bij dit verhaal, en dan moeten jullie ze maar eens bekijken. Ze bevatten dus een illustratie van het mannelijke en vrouwelijke geslachtsdeel. Ik als leergierig ventje moest alle onderdelen benoemen en hun functie beschrijven. Ik kan me nog herinneren hoe akward ik dat vond, want je werk werd "on the job" nagekeken. Het mooiste daarbij is het commentaar van de Juf onderaan de stencils. In plaats van: "Goedzo Leendert, jij weet van wanten, succes met de vrouwen!" stond eronder "Kan mooier en werkverzorging niet best"!! Dat had natuurlijk betrekking op mijn handschrift. Dat mijn handschrift niet zo netjes was, had natuurlijk alles te maken met het onderwerp, en dat ik visueel ingesteld ben.

Nadat mijn zoon en ik smakelijk gelachen hadden, kon het dossier Penis Erectus weer gesloten worden. Toen kwamen we de doos tegen met alle spullen van mijn twee avondstudies. Ik ben in het bezit van twee MTS diploma's en een HTS diploma, en twee daarvan heb ik in de avonduren gedaan, terwijl ik ook een fulltime baan had, en als klap op de vuurpijl, tijdens mijn vierjarige HTS opleiding werd ik ook nog eens voor de tweede keer vader. Die periode van mijn leven was hectisch en tot de dag van vandaag levert het nog steeds waardering op. Waardering die Lenne (23) deze week ook heeft gekregen via een Twitterbericht van haar moeder Nelleke. Dat bericht ging viraal, om de reden dat we allemaal behoefte hebben aan "Good News". Lenne is na een relatiebreuk weer met haar toen 3 maanden oude baby bij haar moeder op zolder gaan wonen, en heeft tijdens het corona jaar haar propedeuse gehaald, terwijl ze moest zorgen voor haar baby. Een prachtig verhaal en ik hoop dat ze haar HBO studie kan afmaken! Gisteren heb ik dus een groot deel van mijn leven in 4 ritjes naar de Stadswerf gebracht, en dat levert me naast heel veel ruimte die ik heb teruggekregen in mijn huis, ook vooral een opruiming in mijn hoofd. In beide gevallen geeft het weer een gevoel van vrijheid, nieuwe ronden nieuwe kansen. Ik heb er zin in....

Ik wens een ieder weer een Fijn weekend, tot de volgende "Wiekent"

Grt. Leen

3 Wiekent Leen...? (nr.3)

Goedemorgen allemaal,

Het is nu net een uur na de ingang van de avondklok op vrijdagavond, en ik was er even voor gaan zitten. Omdat ik morgen een geplande drukke dag/ochtend voor de boeg heb, was ik maar vast achter mijn "typemachine" gekropen. Mijn plan was om maar weer voor de zoveelste keer iets luchtigs te schrijven over het fenomeen "Valentijnsdag". Zij die mij al langer "volgen" kennen mijn haat/liefde verhouding met dit begrip. Jarenlang steek ik al de draak met dit loeder, vooral gevoed door het feit dat ik al heel lang AL-Leen ben.

Sinds 2008 is Valentijnsdag niet meer aan mij besteed, behalve dan door er vooral een soort cynisch en ironisch tintje aan te geven. Er zijn jaren bij geweest dat ik een SIM-kaartje kocht bij de Appie, en mensen (zowel mannen als vrouwen) een uitdagende Valentijnstekst stuurde, en dan een column schreef over alle reacties die ik daarop kreeg. Ik was wel zo sportief om mijn excuses aan te bieden aan de mensen die ik op één of andere manier in de problemen had gebracht.

Vanaf 2015 heb ik het toen over een andere boeg gegooid door sommige dames op hun werk een bos mooie rozen te sturen, uiteraard weer anoniem, want dat is toch vooral de bedoeling op Valentijnsdag. Ik las net trouwens wel dat nu in de Covid-tijd een bos (20 stuks) lange rode rozen ongeveer €100 kosten, bij de Fleurop, en de Topbloemen punt NL. Ik zou nu nog wel even achter mijn oren krabben als ouwe romanticus die ik toch eigenlijk ben.

In het jaar daarna werd ik terugbetaald met een paar fantastische Valentijnskaarten, en lokte ik de betreffende dames uit de tent door een Mr. Bean-achtig filmpje te maken en de kaarten mezelf kado te doen, door ze door mijn eigen brievenbus te gooien. Één van de dames kon dat niet aanzien en ontmaskerde zichzelf. Mission accomplished!! Het jaar daarna maakte ik een filmpje over een ouwe vent (met een typisch carnavalsmasker) die op een stoel zat te wachten achter de brievenbus, op kaarten die nooit kwamen.

Vorig jaar kwam de apotheose toen ik een video maakte met de titel "Valentine Sucks" en vond een Miele stofzuiger in mijn bed, die ik "gescoord" zou hebben, de avond ervoor. Lachen gieren en brullen natuurlijk.....Toch zal het dit jaar anders gaan.

In de eerste plaats omdat ik nu wel een echte Valentijn op het oog heb. Een vrouw naar mijn hart, die ervoor gezorgd heeft dat al mijn cynisme en ironie naar de achtergrond is verdwenen. Zover zelfs dat een "slechte video" nu wat mij betreft echt niet op z'n plek is....

Maar de grootste oorzaak is, dat mijn moeder me net, as-I-write, een berichtje stuurde dat mijn Pa snel achteruit gaat. Mijn vader die al 2,5 jaar ernstig ziek is, is aan z'n "laatste reis" begonnen. Ik weet dat zowel mijn vader als mijn moeder vooral willen dat ik blijf doen wat ik altijd doe, en dat is de nodige humor en onzin via mijn teksten te verspreiden. Zij waren het ook die mij aanmoedigden om vooral mijn verhalen te bundelen in een boek.

Toch voelt dit hartstikke dubbel, maar onder het motto "Wiekent Leen?" wil ik dit toch met jullie delen. Één ding weet ik wel, mijn ouders zijn al 56 jaar elkaars Valentijn, die pakken ze nooit meer af....

Fijn weekend allemaal, een geef elkaar heel veel liefde, voor je het weet kan het niet meer....

Tot de volgende Wiekent!

Grt Leen

4 Wiekent Leen...? (nr.4)

Goedemorgen allemaal,

Na alle hartverwarmende reacties op mijn Wiekent van vorige week zal ik in de eerste plaats een update geven over mijn Pa.

Vorige week om deze tijd kreeg ik een alarmerend bericht van mijn moeder, over de situatie van mijn vader.

Na een flink aantal uren aan het bed van mijn vader te hebben gewaakt, werd hij rond half 4 's nachts op miraculeuze manier weer wakker.

Hij bleek achteraf een flinke dosis morfine te hebben gehad in zo'n danige hoeveelheid dat een beetje indische olifant ook in een klein roesje terecht was gekomen. Z'n eerste reactie was toen hij mij ontwaarde: "Wat doe jij hier?" Na hem te hebben uitgelegd dat hij 16 uur had geslapen zonder hem op enige manier wakker te kunnen krijgen, was z'n reactie: "Ik heb toch geen gekke dingen gezegd in mijn slaap hè???!"

Lachend stond ik samen met mijn moeder 's nachts aan z'n bed, en verliet hoofdschuddend hun huis om me "illegaal" over straat weer terug te begeven richting mijn eigen huis, want mijn persoonlijke verklaring was ik natuurlijk in alle consternatie vergeten. "Vergeet je huissleutels niet!" riep mijn Pa, net ontwaakt uit z'n comateuze toestand, me nog na! Toch blijft mijn Pa, wat z'n toestand ook is, die ouwe Bevelvoerder van de vrijwillige Brandweer, waar hij tientallen jaren op de Tank Auto Spuit het scepter zwaaide.....dus gewoon "in control"!

Sinds afgelopen zaterdag gaat het steady met hem, hij komt z'n bed al weken niet meer uit maar z'n humor is ie nog niet verloren. Wat een prachtmens is het toch!

Humor die soms zover te zoeken is in deze tijd van de pandemie. Ik heb mijn best gedaan om deze week wat leuks in de nationale kranten te vinden. Het nieuws waar ik zelf dan het meest om moest lachen waren de reacties van de landing van de ruimtesonde Perseverance op Mars. Het internet ging helemaal los op de oersaai "eerste" foto van deze Marslander, en natuurlijk werden er allerlei persiflages in deze foto gefotoshopped. Bernie Sanders, E.T., Feijenoord keeper Marsman en zelfs Kim Kardashian waren te ontdekken op de rode planeet.

De Aarde lijkt dit weekend ook haast op een rode planeet, aangezien de temperaturen toch echt richting de 19 grC gaan ergens in Nederland. Wat een contrast met vorig weekend, toen ik nog foto's maakte van allerlei winterse tafereelen op het Brielse ijs. Iedereen maakt zich op voor een lente-weekend, waar sommige(n) alweer de BBQ's uit de motteballen hebben gehaald. Het leek er zelfs even op dat gisteravond in het magazijn van de Appie in Brielle ook alvast de vreugdevuren werden ontstoken, rond half 7 was er een totale evacuatie door de brandweer, omdat er een brandje was ontstaan in de coulissen van het AH-theater. Waarschijnlijk omdat de financiële cijfers van het concern zo goed waren, men vast besloot om het personeelsfeest wat eerder dit jaar te gaan vieren. Het motto dit jaar was natuurlijk: "Als de Jumbo gaat verbouwen, zijn wij niet te houden...!" Ik durf te wedden dat vandaag het rookvlees en de voorgebakken spare-ribs grote kortingen zullen hebben met de bonuskaart.

Ook mooi vond ik deze week de ode van cafe de Honky Tonk aan z'n vaste klanten d.m.v. een spandoek, met de Valentijnsboodschap dat het z'n "Kanjers" wel heel erg mistte. Een mooi gebaar van een uitbater die z'n gasten liet weten dat er aan hen gedacht werd. Een soort gelijke actie zag ik bij Haar van Maarland, die het licht volop ontbrandde voordat het uit ging! Noodkreten die we natuurlijk niet mogen negeren. Ondanks het feit dat we er op dit moment niets aan kunnen veranderen, ben ik er me van bewust dat hun adem ook niet tot in het oneindige zal voortduren. Des te meer een reden om toch vooral te zorgen dat we hen met z'n allen massaal zullen steunen zodra het weer kan.

Het zijn zaken die mijn vader eigenlijk helemaal ontgaan. Hij is al een jaar niet meer in "de Briel" geweest zoals hij dat zelf zegt. Een geboren briellenaar, die totaal niet weet wat er allemaal speelt in zijn Brieltje. Ja, ik zou hem de verhalen kunnen vertellen over de soms schrijnende stiltes voor en na de avondklok, maar ik denk dat ik maar gewoon z'n laatste herinneringen van een bruisend Brielle intact laat.

Fijn weekend, tot de volgende "Wiekent".

Grt.

Leen

5 Wiekent Leen...? (nr.5)

Goedemorgen allemaal,

Ik had beloofd om iedere week een positief bericht te plaatsen in deze column, vooral toch omdat er in de tijd van de pandemie weinig positieve berichten de revue passeren. Deze week heb ik daar totaal geen moeite voor hoeven doen. De meer dan 500 reacties die ik heb gekregen op het bericht over het overlijden van mijn lieve vader waren meer dan hartverwarmend. Mensen die ik jaren niet gesproken had plaatsten zelfs een reactie onder mijn verkapte overlijdensbericht. Laat staan de mensen die mij al jaren een hart onder de riem staken. Ik wil via deze weg dan ook iedereen oprecht heel hartelijk bedanken voor alle berichtjes, Appjes, bloemen, kaarten enz.

Wat mooi was het, en aangezien mijn moeder ook een Facebook account heeft, was het voor haar ook een ongelofelijke steun in deze toch wel moeilijke tijd. En natuurlijk was mijn bericht een lofzang richting mijn Pa, maar ik kan jullie wel vertellen, wat een offers heeft mijn moeder gebracht! Mijn moeder heeft zich vooral het afgelopen half jaar compleet weggecijferd om voor mijn vader te zorgen. Zij is werkelijk waar, het afgelopen jaar welgeteld één keer buiten de deur geweest. Mijn vader had ze beloofd, voor hem te zorgen tot het bittere einde, en die belofte heeft ze volledig ingelost. Ik kwam vandaag tot de conclusie dat mijn vader dus echt geen enkele minuut in een ziekenhuis heeft gelegen gedurende z'n hele leven. Dat is echt een bewonderingswaardig feit.

Zo ziek als hij was, werd hij volledig verzorgd door mijn moeder, en alleen de laatste drie weken kreeg zij hulp van het fantastische team van Careijn. Dat iemand zich zo kan weggecijferen voor de zorg van haar liefde, zegt veel over het persoon. Natuurlijk heeft mijn vader dat altijd geweten, hij was tenslotte 56 jaar getrouwd met mijn knappe moeder. En ik wist zelf ook dat mijn moeder voor diverse familieleden in het verleden de Florence Nightingale was, in dit soort situaties. Maar dat ze nu op 79-jarige leeftijd nog steeds in staat was om dit allemaal op te brengen, daar maak ik een hele hele diepe buiging voor.

Hoe moeilijk had zij het een dag na het overlijden van mijn vader. 24/7 had alles, 2,5 jaar lang, in het teken van mijn vader gestaan. En ineens.....NIETS! Een dag heeft het geduurd voordat zij zich herpakt had, maar het gaat nu redelijk goed met haar. Gisteren hebben we samen mooie foto's van mijn Pa opgezocht, en bij elke foto weer fantastische herinneringen opgehaald. Dat heet verwerken, en het werkt. Daar past ook mijn zaterdagochtend bezoek bij dat ik nu al een paar jaar breng/bracht bij mijn ouders. Elke zaterdagochtend deed ik boodschappen voor hen, en bracht dan lekker tompoezen mee, waar vooral mijn vader echt van kon genieten. Ik ga zo weer naar de bakker, en ga lekker samen met mijn moeder weer zo'n "roze gevaar" wegwerken. Gewoon omdat het zo hoort..... Mochten jullie mijn moedertje één dezer dagen tegenkomen, wees dan een beetje lief voor haar ze heeft het zo verdiend.....

Fijn weekend, tot de volgende "Wiekent".

Grt
Leen